

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 14ης Μαρτίου 2000 *

Στην υπόθεση C-54/99,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Conseil d'État (Γαλλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Association Église de scientologie de Paris,

Scientology International Reserves Trust

και

Premier ministre,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 73 Δ, παράγραφος 2, στοιχείο β', της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 58, παράγραφος 1, στοιχείο β', ΕΚ),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward και R. Schintgen, προέδρους τμήματος, P. J. G. Karteyn, C. Gulmann (εισηγητή), J.-P. Puissochet, G. Hirsch, H. Ragnemalm, M. Wathelet και B. Σκουρή, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. Saggio,
γραμματέας: R. Grass,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- η Association Église de scientologie de Paris και η Scientology International Reserves Trust, εκπροσωπούμενες από τους E. Piwnica και J. Molinié, δικηγόρους στο Conseil d'État και στο Cour de cassation,
- η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον R. Abraham, διευθυντή νομικών υποθέσεων στο Υπουργείο Εξωτερικών Υποθέσεων, και τον S. Seam, γραμματέα εξωτερικών υποθέσεων στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του ίδιου υπουργείου,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τη M. Πατακιά, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της Γαλλικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπούμενης από τους R. Abraham και S. Seam, της Ελληνικής Κυβερνήσεως, εκ-

προσωπούμενης από τον Φ. Σπαθόπουλο, προϊστάμενο της νομικής υπηρεσίας του Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας, και της Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τη Μ. Πατακιά, κατά τη συνεδρίαση της 7ης Σεπτεμβρίου 1999,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 21ης Οκτωβρίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με απόφαση της 6ης Ιανουαρίου 1999, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 16 Φεβρουαρίου 1999, το Conseil d'État υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 73 Δ, παράγραφος 1, στοιχείο β', της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 58, παράγραφος 1, στοιχείο β', ΕΚ).
- 2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της Association Église de scientologie de Paris, ένωση του γαλλικού δικαίου, και της Scientology International Reserves Trust, ένωση βρετανικού δικαίου, αφενός, και του Πρωθυπουργού της Γαλλίας, αφετέρου, αναφορικά με τη σωτηρή απόφαση του Πρωθυπουργού να απορρίψει την αίτησή τους για κατάργηση των διατάξεων των σχετικών με το σύστημα προηγούμενης εγκρίσεως το οποίο προβλέπει η γαλλική νομοθεσία για ορισμένες κατηγορίες αλλοδαπών αμέσων επενδύσεων.

Το κοινοτικό νομικό πλαίσιο

- 3 Το άρθρο 73 Β, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 56, παράγραφος 1, ΕΚ) ορίζει ότι:

«Στο πλαίσιο των διατάξεων του παρόντος κεφαλαίου, απαγορεύεται οποιοσδήποτε περιορισμός των κινήσεων κεφαλαίων μεταξύ κρατών μελών και μεταξύ κρατών μελών και τρίτων χωρών.»

- 4 Το άρθρο 73 Δ της Συνθήκης ορίζει ότι:

«1. Οι διατάξεις του άρθρου 73 Β δεν θίγουν το δικαίωμα των κρατών μελών:

α) (...)

β) να λαμβάνουν όλα τα απαραίτητα μέτρα για την αποφυγή παραβάσεως των εθνικών νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων, ιδίως στον τομέα της φορολογίας ή της προληπτικής εποπτείας των πιστωτικών ιδρυμάτων, ή να προβλέπουν διαδικασίες δήλωσης των κινήσεων κεφαλαίων για λόγους διοικητικής ή στατιστικής ενημέρωσης ή να λαμβάνουν μέτρα υπαγορευμένα από λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας.

2. (...)

3. Τα μέτρα και οι διαδικασίες που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2 δεν μπορούν να αποτελούν ούτε μέσο αυθαιρέτων διακρίσεων ούτε συγκαλυμμένο περιορισμό της ελεύθερης κίνησης των κεφαλαίων και των πληρωμών όπως ορίζεται στο άρθρο 73 Β.»

Η γαλλική κανονιστική ρύθμιση

5 Το άρθρο 1 του νόμου 66-1008, της 28ης Δεκεμβρίου 1966, περί των χρηματοπιστωτικών σχέσεων με την αλλοδαπή (στο εξής: νόμος 66-1008), προβλέπει ότι:

«Οι χρηματοπιστωτικές σχέσεις της Γαλλίας με την αλλοδαπή είναι ελεύθερες. Η ελευθερία αυτή ασκείται κατά τον τρόπο που προβλέπει ο παρών νόμος, τηρουμένων των διεθνών υποχρεώσεων που έχει αναλάβει η Γαλλία.»

6 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο c, του νόμου 66-1008 ορίζει ότι:

«Η κυβέρνηση δύναται, προς διασφάλιση των εθνικών συμφερόντων και με διάταγμα εκδιδόμενο κατόπιν εκθέσεως του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών:

1. να υποβάλλει σε υποχρέωση δηλώσεως, προηγουμένης εγκρίσεως ή ελέγχου:

(...)

c) τη σύσταση και εκκαθάριση αλλοδαπών επενδύσεων στη Γαλλία·

(...).».

- 7 Το άρθρο 5-1, I, 1, του νόμου 66-1008, το οποίο προστέθηκε με τον νόμο 96-109, της 14ης Φεβρουαρίου 1996, περί χρηματοπιστωτικών σχέσεων με την αλλοδαπή, όσον αφορά αλλοδαπές επενδύσεις στη Γαλλία, ορίζει ότι:

«Ο Υπουργός Οικονομικών, αν διαπιστώσει ότι αλλοδαπή επένδυση πρόκειται ή έχει πραγματοποιηθεί σε τομείς δραστηριότητας οι οποίοι, έστω και ευκαιριακά, μετέχουν στη Γαλλία στην άσκηση δημόσιας εξουσίας ή ότι αλλοδαπή επένδυση μπορεί να θέσει εν αμφιβόλω τη δημόσια τάξη, τη δημόσια υγεία ή τη δημόσια ασφάλεια ή ότι έχει πραγματοποιηθεί στους τομείς της έρευνας, παραγωγής ή εμπορίας όπλων, εφοδίων και εκρηκτικών ουσιών που προορίζονται για στρατιωτικούς σκοπούς ή υλικού πολέμου, ελλείψει προηγουμένης αιτήσεως εγκρίσεως όπως απαιτείται βάσει του στοιχείου c του σημείου 1 του άρθρου 3 του παρόντος νόμου ή παρά την άρνηση χορηγήσεως εγκρίσεως ή κατά παράβαση των όρων υπό τους οποίους χορηγήθηκε η έγκριση, μπορεί να υποχρεώσει τον επενδυτή να μη δώσει συνέχεια στην επένδυση ή να τροποποιήσει ή να αποκαταστήσει με δικές τους δαπάνες την προτέρα κατάσταση.

Η υποχρέωση αυτή δεν μπορεί να επιβληθεί παρά αφού προηγουμένως παρασχεθεί η δυνατότητα στον επενδυτή να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του εντός δεκαπενθημέρου προθεσμίας.»

- 8 Το άρθρο 11 του διατάγματος 89-938, της 29ης Δεκεμβρίου 1989, το οποίο εκδόθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3 του νόμου 66-1008 και τροποποιήθηκε με το διάταγμα 96-117, της 14ης Φεβρουαρίου 1996 (στο εξής: διάταγμα 89-938), προβλέπει ότι:

«Οι άμεσες αλλοδαπές επενδύσεις στη Γαλλία είναι ελεύθερες. Ως προς τις επενδύσεις αυτές υποβάλλεται, κατά την υλοποίησή τους, διοικητική δήλωση.»

9 Κατά το άρθρο 11α του διατάγματος 89-938:

«Το σύστημα του άρθρου 11 δεν έχει εφαρμογή επί των επενδύσεων που εμπíπτουν στο σημείο 1 του στοιχείου Ι του άρθρου 5-1 του νόμου 66-1008 της 28ης Δεκεμβρίου 1966, περί χρηματοπιστωτικών σχέσεων με την αλλοδαπή, το οποίο τροποποιήθηκε, μεταξύ άλλων, με τον νόμο 96-109 της 14ης Φεβρουαρίου 1996.»

10 Το άρθρο 12 του διατάγματος 89-938 προσθέτει ότι:

«Οι άμεσες αλλοδαπές επενδύσεις που πραγματοποιούνται στη Γαλλία και εμπíπτουν στο άρθρο 11α υπόκεινται σε προηγούμενη έγκριση του Υπουργού Οικονομικών. Η έγκριση αυτή λογίζεται ως δοθείσα ένα μήνα μετά την παραλαβή από το Υπουργείο Οικονομικών της σχετικής με την επένδυση δηλώσεως, εκτός αν το υπουργείο αυτό, εντός της ανωτέρω προθεσμίας, αποφασίσει την αναβολή της σχετικής επενδύσεως. Ο Υπουργός Οικονομικών μπορεί να παραιτηθεί του δικαιώματος αναβολής εντός της προθεσμίας που τάσσει το παρόν άρθρο.»

11 Το άρθρο 13 του διατάγματος 89-938 ορίζει ότι ορισμένες άμεσες επενδύσεις απαλλάσσονται από την υποχρέωση διοικητικής δηλώσεως και προηγούμενης εγκρίσεως που προβλέπουν τα άρθρα 11 και 12, όπως π.χ. η σύσταση εταιριών, υποκαταστημάτων ή νέων επιχειρήσεων, οι πράξεις άμεσων επενδύσεων που πραγματοποιούνται σε εταιρίες ανήκουσες όλες στον ίδιο όμιλο, οι πράξεις άμεσων επενδύσεων που πραγματοποιούνται, μέχρι του ποσού των 10 εκατομμυρίων γαλλικών φράγκων (FRF), σε βιοτεχνικές επιχειρήσεις, σε επιχειρήσεις λιανικού εμπορίου και ξενοδοχειακές, καθώς και οι αγορές γεωργικών εκτάσεων.

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

- 12 Την 1η Φεβρουαρίου 1996 οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης ζήτησαν από τον Πρωθυπουργό να καταργήσει ορισμένες νομοθετικές διατάξεις που προβλέπουν σύστημα προηγούμενης εγκρίσεως των αμέσων αλλοδαπών επενδύσεων. Επειδή στη συνέχεια διαπίστωσαν ότι οι νομοθετικές τροποποιήσεις που έγιναν στις 14 Φεβρουαρίου 1996 διατηρούσαν σε ισχύ ένα σύστημα προηγούμενης εγκρίσεως, έκριναν ότι πρόκειται για απόφαση του Πρωθυπουργού εξομοιούμενη με απόρριψη της αιτήσεώς τους και προσέβαλαν την απόφαση αυτή για υπέρβαση εξουσίας ενώπιον του Conseil d'État. Προς στήριξη της προσφυγής τους προέβαλαν την παραβίαση κοινοτικών κανόνων περί ελεύθερης κυκλοφορίας των κεφαλαίων.
- 13 Κρίνοντας ότι υπάρχουν αμφιβολίες ως προς την ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στο άρθρο 73 Δ της Συνθήκης, το Conseil d'État αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Οι διατάξεις του άρθρου 73 Δ της τροποποιηθείσας Συνθήκης της 25ης Μαρτίου 1957 περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, κατά τις οποίες η απαγόρευση όλων των περιορισμών στις κινήσεις κεφαλαίων μεταξύ κρατών μελών δεν θίγει το δικαίωμα των κρατών μελών “να λαμβάνουν μέτρα υπαγορευόμενα από λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας”, επιτρέπουν σε κράτος μέλος, κατά παρέκκλιση από το σύστημα πλήρους ελευθερίας ή δηλώσεως που εφαρμόζεται επί των ξένων επενδύσεων στο έδαφός του, να διατηρεί σύστημα προηγούμενης εγκρίσεως για τις επενδύσεις εκείνες που μπορούν να απειλήσουν τη δημόσια τάξη, τη δημόσια υγεία ή τη δημόσια ασφάλεια, με τη διευκρίνιση ότι η έγκριση αυτή θεωρείται χορηγηθείσα ένα μήνα μετά την παραλαβή της δηλώσεως επενδύσεως που υποβλήθηκε στον Υπουργό, εκτός αν αυτός, εντός της αυτής προθεσμίας, διατάξει την αναβολή της σχετικής πράξεως;»

- 14 Διαπιστώνεται ότι εθνική νομοθετική διάταξη η οποία εξαρτά μια άμεση αλλοδαπή επένδυση από προηγούμενη έγκριση συνιστά περιορισμό της κινήσεως κεφαλαίων κατά την έννοια του άρθρου 73 Β, παράγραφος 1, της Συνθήκης (βλ., σχετικά, απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 1995, C-163/94, C-165/94 και C-250/94, Sanz de Lera κ.λπ., Συλλογή 1995, σ. I-4821, σκέψεις 24 και 25).

- 15 Μια τέτοια διάταξη εξακολουθεί να συνιστά περιορισμό ακόμη και όταν, όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης, η έγκριση λογίζεται ως χορηγηθείσα ένα μήνα μετά την παραλαβή της αιτήσεως, στην περίπτωση που η αρμόδια αρχή δεν αποφασίσει, εντός της αυτής προθεσμίας, την αναβολή της σχετικής επενδύσεως. Εξάλλου, δεν έχει σημασία, όπως τονίζει στην παρούσα υπόθεση η Γαλλική Κυβέρνηση, ότι δεν έχει επιβληθεί καμία κύρωση για τη μη τήρηση της υποχρεώσεως αιτήσεως περί προηγούμενης εγκρίσεως.
- 16 Συνεπώς, το ζήτημα που τίθεται είναι αν το άρθρο 73 Δ, παράγραφος 1, στοιχείο β', της Συνθήκης, δυνάμει του οποίου το άρθρο 73 Β της Συνθήκης δεν θίγει το δικαίωμα των κρατών μελών να λαμβάνουν μέτρα υπαγορευμένα από λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας, επιτρέπει εθνική νομοθετική ρύθμιση, όπως αυτή για την οποία πρόκειται στην κύρια δίκη, η οποία περιορίζεται να επιβάλλει την υποχρέωση προηγούμενης εγκρίσεως όταν πρόκειται για άμεσες αλλοδαπές επενδύσεις που μπορούν να διαταράξουν τη δημόσια τάξη ή τη δημόσια ασφάλεια.
- 17 Από της απόψεως αυτής, πρώτον, καίτοι ουσιαστικώς τα κράτη μέλη παραμένουν ελεύθερα να καθορίζουν σύμφωνα με τις εθνικές τους ανάγκες τις απαιτήσεις της δημοσίας τάξης και της δημόσιας ασφάλειας, εντούτοις, σε κοινοτικό πλαίσιο και, ιδίως, ως παρέκκλιση από τη θεμελιώδη αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των κεφαλαίων, οι λόγοι αυτοί πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικώς, ώστε το περιεχόμενό τους να μην μπορεί να καθορίζεται μονομερώς από κάθε κράτος μέλος, χωρίς τον έλεγχο των οργάνων της Κοινότητας (βλ., σχετικώς, απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 1975, 36/75, Rutili, Συλλογή τόμος 1975, σ. 367, σκέψεις 26 και 27). Κατά συνέπεια, η δημόσια τάξη και η δημόσια ασφάλεια δεν μπορούν να προβάλλονται παρά μόνο σε περίπτωση πραγματικής και αρκούντως σοβαρής απειλής, θίγουσας θεμελιώδες συμφέρον της κοινωνίας (βλ., σχετικώς, αποφάσεις Rutili, προαναφερθείσα, σκέψη 28, και της 19ης Ιανουαρίου 1999, C-348/96, Calfa, Συλλογή 1999, σ. I-11, σκέψη 21). Εξάλλου, οι λόγοι αυτοί δεν μπορούν να εκτραπούν από τον κύριο σκοπό τους προκειμένου, στην πράξη, να εξυπηρετήσουν καθαρώς οικονομικούς σκοπούς (βλ., σχετικώς, την προαναφερθείσα απόφαση Rutili, σκέψη 30). Επίσης, οποιοσδήποτε πλήττεται από περιοριστικό μέτρο στηριζόμενο σε μια τέτοια παρέκκλιση πρέπει να έχει τη δυνατότητα δικαστικής πρόσφυγής (βλ., σχετικώς, απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 1987, 222/86, Heylens κ.λπ., Συλλογή 1987, σ. 4097, σκέψεις 14 και 15).

- 18 Δεύτερον, πρέπει να τονιστεί ότι μέτρα περιοριστικά της ελεύθερης κυκλοφορίας κεφαλαίων δεν μπορούν να δικαιολογηθούν για λόγους δημόσιας τάξης και δημόσιας ασφάλειας παρά μόνον εφόσον είναι αναγκαία για την προστασία των συμφερόντων που αποσκοπούν να διασφαλίσουν και μόνο στο μέτρο που οι σκοποί αυτοί δεν θα μπορούσαν να επιτευχθούν με λιγότερο περιοριστικά μέτρα (βλ., σχετικώς, προαναφερθείσα απόφαση Sanz de Lera κ.λπ., σκέψη 23).
- 19 Εντούτοις, καίτοι το Δικαστήριο έχει αποφανθεί, στις αποφάσεις του της 23ης Φεβρουαρίου 1995, C-358/93 και C-416/93, Bordessa κ.λπ. (Συλλογή 1995, σ. I-361), και Sanz de Lera κ.λπ., προαναφερθείσα, οι οποίες αφορούσαν την εξαγωγή συναλλάγματος, ότι τα συστήματα προηγούμενης εγκρίσεως δεν ήταν, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις των υποθέσεων αυτών, αναγκαία ώστε να παράσχουν στις αρμόδιες αρχές τη δυνατότητα πραγματοποίησης ελέγχου προς αποτροπή παραβιάσεως των νόμων και των κανονιστικών τους διατάξεων και ότι, κατά συνέπεια, τα συστήματα αυτά συνιστούσαν περιορισμούς αντίθετους προς το άρθρο 73 Β της Συνθήκης, εντούτοις, δεν αποφάνθηκε ότι ουδέποτε μπορεί να δικαιολογηθεί σύστημα προηγούμενης εγκρίσεως, ιδίως όταν μια τέτοια έγκριση είναι πράγματι αναγκαία για την προστασία της δημόσιας τάξης ή της δημόσιας ασφάλειας (βλ. απόφαση της 1ης Ιουνίου 1999, C-302/97, Konle, Συλλογή 1999, σ. I-3099, σκέψεις 45 και 46).
- 20 Πράγματι, προκειμένου περί αμέσων αλλοδαπών επενδύσεων, η δυσχέρεια εξατομικεύσεως και δεσμεύσεως των κεφαλαίων μετά την είσοδό τους σε κράτος μέλος μπορεί να καταστήσει αναγκαία την εξ αρχής ανάσχεση των επενδύσεων που συνιστούν προσβολή της δημόσιας τάξης ή της δημόσιας ασφάλειας. Συνεπώς, σε περιπτώσεις αμέσων αλλοδαπών επενδύσεων που συνιστούν πραγματική και επαρκώς σοβαρή απειλή για τη δημόσια τάξη ή τη δημόσια ασφάλεια, ένα σύστημα προηγούμενης εγκρίσεως μπορεί να αποδειχθεί ανεπαρκές για την αποτροπή μιας τέτοιας απειλής.
- 21 Εντούτοις, στην υπόθεση της κύριας δίκης, χαρακτηριστικό του επίμαχου συστήματος είναι ότι η προηγούμενη έγκριση απαιτείται για οποιαδήποτε άμεση αλλοδαπή επένδυση η οποία «μπορεί να θέσει εν αμφιβόλω τη δημόσια τάξη και τη

δημόσια ασφάλεια», χωρίς περαιτέρω διευκρίνιση. Συνεπώς, δεν παρέχεται καμία ένδειξη στους ενδιαφερομένους επενδυτές ως προς τις ειδικές περιστάσεις υπό τις οποίες είναι αναγκαία η προηγούμενη έγκριση.

22 Η απροσδιοριστία αυτή δεν παρέχει τη δυνατότητα στους ιδιώτες να γνωρίσουν την έκταση των δικαιωμάτων και υποχρεώσεών τους που απορρέουν από το άρθρο 73 Β της Συνθήκης. Συνεπώς, το σύστημα αυτό αντιβαίνει προς την αρχή της ασφάλειας δικαίου.

23 Επομένως, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 73 Δ, παράγραφος 1, στοιχείο β', της Συνθήκης έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει σύστημα προηγούμενης εγκρίσεως αμέσων αλλοδαπών επενδύσεων, το οποίο περιορίζεται να προσδιορίσει κατά γενικό τρόπο τις σχετικές επενδύσεις ως επενδύσεις δυνάμενες να θέσουν εν αμφιβόλω τη δημόσια τάξη και τη δημόσια ασφάλεια, ώστε οι ενδιαφερόμενοι να μην μπορούν να γνωρίσουν τις ειδικές περιστάσεις υπό τις οποίες είναι αναγκαία η προηγούμενη έγκριση.

Επί των δικαστικών εξόδων

24 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Γαλλική Κυβέρνηση, η Ελληνική Κυβέρνηση και η Επιτροπή, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με απόφαση της 6ης Ιανουαρίου 1999 το Conseil d'État, αποφαινεται:

Το άρθρο 73 Δ, παράγραφος 1, στοιχείο β', της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 58, παράγραφος 1, στοιχείο β', ΕΚ), έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει σύστημα προηγούμενης εγκρίσεως αμέσων αλλοδαπών επενδύσεων, το οποίο περιορίζεται να προσδιορίσει κατά γενικό τρόπο τις σχετικές επενδύσεις ως επενδύσεις δυνάμενες να θέσουν εν αμφιβόλω τη δημόσια τάξη και τη δημόσια ασφάλεια, ώστε οι ενδιαφερόμενοι να μην μπορούν να γνωρίσουν τις ειδικές περιστάσεις υπό τις οποίες είναι αναγκαία η προηγούμενη έγκριση.

Rodríguez Iglesias	Moitinho de Almeida	
Edward	Schintgen	Kapteyn
Gulmann	Puissochet	Hirsch
Ragnemalm	Wathelet	Σκουρής

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Μαρτίου 2000.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias